

[Annette Just]

den europæiske søjle i NATO, hvis man udvidede Vestunionen. Jamen det er ikke det, der er tale om. Der er tale om, at den europæiske søjle, den såkaldte Vestunion, ikke er en europæisk søjle, fordi der kommer til at mangle et par lande. Jeg har ikke hørt eller set nogen steder, at Tyrkiet får mulighed for at deltage i Vestunionen. Jeg har set, at Norge kan få lov til at deltage i møderne, men uden stemmeret. Disse to lande er altså også medlemmer af NATO, og de er placeret i Europa.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Jeg har da også bemærket det interessante, at Fremskridtspartiet fortsat mener, at Danmark kan stoppe udviklingen i Europa. Jeg lagde mærke til i går, at Fremskridtspartiets EF-allierede, SF, måske efterhånden var nået frem til en anden opfattelse, men det vil jeg da gerne have bekræftet i lighed med hr. Duetoft. Hvordan ser nejfronten ud? Må vi ikke høre, hvad et ærligt nej er? Er et ærligt nej for SF, at man støtter Fremskridtspartiets holdning om, at vi skal stoppe hele Europa?

Hvad angår fru Annette Justs ønske om at stoppe Europa af hensyn til de østeuropæiske og de baltiske lande, må jeg gøre fru Annette Just opmærksom på, at EF så sent som i går faktisk underskrev en samarbejdsaftale med de baltiske lande med henblik på senere medlemskab. Og det, vi ser, er, at ikke alene de baltiske lande, men også Ungarn, Polen og Tjekkoslaviet faktisk er på vej ind i EF – vi har lavet associeringsaftaler. Landene ønsker at søge ind i EF på grundlag af Unionstraktaten. De har ikke bedt om at vende tilbage i tiden, som fru Annette Just nu ønsker at tilbyde dem. Men jeg synes, det kunne være meget interessant at få denne ærlige nejfront. Hvad er det for ting, man ønsker, og hvad forestiller man sig der skal ske ved et nej? Kan vi ikke få en enig front heroppefra, der kan fortælle os det?

(Kort bemærkning).

Duetoft (CD):

Jeg ved ikke, om det gør fru Annette Just glad eller ked af det, men jeg kan fortælle hende, at jeg har det godt nok med mine moralbebrejdelser.

I øvrigt vil jeg gerne sige til fru Annette Just, at situationen med hensyn til enstemmigheden naturligt ville have været en anden, hvis det eller en række af de andre lande havde påduttet os noget, vi ikke selv havde været indblandet i. Men situationen er altså rent faktisk den, at vi i halvandet år har deltaget i forhandlingerne om Maastrichttraktaten, hvorunder de øvrige lande også har givet os indrømmelser, og så kommer vi, når hele den proces er færdig, og siger: Nej, det vil vi for resten ikke være med i, og de andre må for resten heller ikke gennemføre det, man så var blevet enig om. Det synes jeg er moralsk og politisk anstødeligt, og deri er jeg altså uenig med fru Annette Just, men det passer jo godt, for det er jeg på så mange andre områder, så det har jeg ikke så mange problemer med.

Men i denne sammenhæng vil jeg gerne stille udenrigsministeren et enkelt spørgsmål. I torsdags var der et møde på Børsen, hvor den portugisiske rådsformand var til stede, og jeg har fået refereret, at han på det møde skulle have udtalt, at de elleve øvrige lande vil køre videre, selv om Danmark eller et enkelt land siger nej til Traktaten. Derfor synes jeg, det ville være spændende, hvis udenrigsministeren kunne bekræfte det her i dag, dels fordi det er en vigtig melding, dels fordi en portugisisk rådsformand jo altså også kommer fra et andet lille land og dermed rent faktisk fra et land, der kan sammenlignes med Danmark. Så jeg tror, det ville være nyttigt, hvis udenrigsministeren vil bruge et par bemærkninger på det.

Charlotte Antonsen (V):

Nye tider, nye opgaver, nye løsninger. Et nyt og ændret Europa fordrer et nyt samarbejde. Derfor siger Venstre ja til Unionstraktaten, for Unionstraktaten er bedre end den gamle Romtraktat, Unionstraktaten er mere tidssvarende end Romtraktaten, ja, vi kan endda sige det så groft som, at Romtraktaten faktisk er forældet i dag.

Det er nødvendigt, at vi i vores politiske samarbejde i Europa tager nogle nye skridt. Der er en stribe nye opgaver, der trænger sig på. Der er en stribe nye opgaver, der skal løses.

Vi har allerede diskuteret beskæftigelsesproblematikken. Det er da klart, at et land i Europa ikke isoleret kan skabe højkonjunktur og dermed skabe beskæftigelse. Det kan man gøre